

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 8893/2023
25.12.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Весна Лукић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Влатко Јокић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6597/20 од 22.09.2021. године, у седници одржаној 25.12.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6597/20 од 22.09.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6597/20 од 22.09.2021. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 16963/19 од 29.11.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле да се утврди да је тужила по основу стицања у брачној заједници са туженим, сувласник са 14/100 идеалних делова на непокретностима: стану број ..., у Улици ... у ..., на стану број ..., у Улици ... у ..., као и на кући у ..., у Улици ..., што је тужени ББ из ... дужан да призна и да трпи и да дозволи да тужила на основу пресуде упише својинско право у катастарске и друге јавне књиге када се за то буду стекли законски услови, као и да тужили накнади трошкове парничног поступка. Ставом другим изреке, одбијен је евентуално постављен тужбени захтев да се обавезе тужени да тужили на име брачне тековине исплати накнаду у новцу од 2.528.552,08 динара са затезном каматом од 07.10.2011. године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужила да туженом на име трошкова парничног поступка исплати 322.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 6597/20 од 22.09.2021. године, одбијена је као неоснована жалба тужиле, потврђена првостепена пресуда и одбијен захтев тужиле за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију, на основу члана 403. став 1, члана 404. став 1. и члана 407. став 1. тачка 3. и 4. ЗПП.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11...10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Одлучујући о дозвољености ревизије на основу члана 404. став 2. Закона парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“ број 72/11 ... 18/20, у даљем тексту: ЗПП) Врховни суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији као изузетно дозвољеној.

Предмет тражене правне заштите је утврђење да је тужила по основу стицања у брачној заједници са туженим сувласник са 14/100 идеалних делова на предметним непокретностима, односно евентуално обавезивање туженог да тужили на име брачне тековине исплати накнаду у новцу, а нижестепени судови су одлучили одбијањем како основног, тако и евентуалног тужбеног захтева тужиле, код утврђеног да су предметне непокретности стечене искључиво из посебних средстава туженог и његових родитеља, која имовина је стицана пре закључења брака парничних странака, а чијем стицању тужила није допринела, нити је за време брака увећала., те да није постојала породична нити економска заједница парничних странака са родитељима туженог.

По оцени Врховног суда, у конкретном случају нису испуњени законом прописани услови за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној, јер је побијана пресуда донета применом одговарајућих одредаба материјалног права на утврђено чињенично стање, а ревизијом тужиле се не указује да постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити да је потребно уједначавање судске праксе и ново тумачење права, већ се оспорава утврђено чињенично стање, што није разлог за посебну ревизију.

Стога, нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, те је Врховни суд одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 26.04.2010. године. Вредност предмета спора побијаног дела је 21.854 евра.

С обзиром да се ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора која се ревизијом побија не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је ревизија тужиле недозвољена.

Са напред наведених разлога, на основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић